

Ο αμαρτωλός, που μετανοεί κι εξομολογείται, βγαίνει από τον εαυτό του (Άγιος Πορφύριος Κουσοκαλυβίτης)

[της / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες /](#)

Κάποια βραδιά είχαμε

συγκεντρωθεί μια ομάδα μαζί με έναν Αγιορείτη. Νύχτωσε. Ο καιρός ήταν ανταριασμένος και απειλητικός. Όμως, κοντά στο Γέροντα και για όσους ακόμη δεν ήταν μαθημένοι στη σκοτεινή νύχτα της φύσης, δεν ταραζότανε η γαλήνη.

Ο Γέροντας μιλούσε για τη διαφορά της ταπεινοφροσύνης από το πλέγμα της κατωτερότητας. Ο ταπεινός, έλεγε, δεν είναι μια προσωπικότητα διαλυμένη. Έχει συνείδηση της κατάστασής του, αλλά δεν έχει χάσει το κέντρο της προσωπικότητάς του. Ξέρει την αμαρτωλότητά του, την μικρότητά του και δέχεται τις παρατηρήσεις του πνευματικού του, των αδελφών του. Λυπάται, αλλά δεν απελπίζεται. Θλίβεται, αλλά δεν εξουθενώνεται και δεν οργίζεται.

Ο κυριευμένος από το πλέγμα της κατωτερότητας, εξωτερικά και στην αρχή, μοιάζει με τον ταπεινό. Αν όμως, λίγο τον θίξεις ή και τον συμβουλευσεις, τότε το αρρωστημένο εγώ εξανίσταται, ταραίζεται, χάνει κι αυτή τη λίγη ειρήνη που έχει. Το ίδιο, έλεγε, συμβαίνει και με τον παθολογικά μελαγχολικό σε σχέση με το μετανοούντα αμαρτωλό. «Ο μελαγχολικός περιστρέφεται κι ασχολείται με τον εαυτό του και μόνο.

Ο αμαρτωλός ,που μετανοεί κι εξομολογείται, βγαίνει από τον εαυτό του. Αυτό το μεγάλο έχει η πίστη μας: τον εξομολόγο, τον πνευματικό. Έτσι και το πεις στο Γέροντα, κι έλαβες τη συγχώρηση, μη γυρνάς πίσω». Αυτό το τόνιζε πολύ . Να μην ξαναγυρνά κανείς στα προηγούμενα, αλλά να προχωρά. Πόσους αιχμαλωτισμένους στη μαύρη χώρα της απελπισίας δεν είχε σώσει την έσχατη ώρα τραβώντας τους με τη δύναμη της παρρησίας του στο Θεό!

Πηγή: dakriametanoias.blogspot.ca